Nordjyllands Social-Demokrat.

Frihed! Lighed! Broderskab!

Nr. 86. | Fredag den 15. April. | 1910.

GAA TIL PRINCE OF WALES OG BLIV FIX. 2987

LANDINSPEKTØR MEULENGRACHT 7231
BORGERGADE 2¹. TELEFON 1304.

Ingen bør være i Tvivl om, at de bedst og billigst lader sig **fotografere** hos **Ella Høstrup**, Algade 49, lige for Museet.
Pladerne fra Hr. Hadrup og Frk. Malling opbevares for Efterbestilling. (7267

Intet Menneske i Hjørring 291h
bør være i Tvivl om, at
KAFFE bør købes hos THS. TOFT.

Hasseris

Beboerne i Hasseris og Villakvarteret i den vestlige Bydel kan fra **Mandag d. 18. ds.** faa

Nordjyllands Social-Demokrat

tilbragt om

Aftenen

ved Bud, i Stedet for som hidtil om Morgenen gennem Postvæsnet.

Bestil Bladet nu i Bladets Expedition.

Tlf. 870. **Tlf. 870.**

Fordummelses-Agitation.

Reformpartiets Mænd viser en sand Skræk over et muligt Samarbejde mellem Socialdemokraterne og det radikale Venstre.

De øjner allerede et stygt Mandefald blandt deres Folketingsmænd, og denne Mulighed indvirker paa en højst foruroligende Maade paa de gæve Mænd. Valgdagens Spøgelse viser sig for dem i Søvne, og foruroligende Drømme forstyrrer Natteroen og indvirker paa deres Nerver, saa de ser Syner ved højlys Dag. De konstruerer Tilstande, som ikke eksisterer, og deres Blade vrimler af nervøse, arrige Udfald mod den Alliance, som de paagældende Partiers Kongresser endnu ikke har udtalt sig om.

Og paa Møderne søger deres Mænd at skræmme Vælgerne langt bort fra et saadant muligt Samarbejde.

Der var en Tid, da de samme gæve Reformmænd var svært glade ved et Samarbejde med Socialdemokraterne. Det var den Gang Socialdemokraterne hjalp dem med at slaa Moderationen ned. Da havde Piben en anden Lyd, og naar Højre eller Moderationen fordømte Reformpartiets Samarbejde med Socialdemokratiet, saa var Reformbladene strax parate til at fare i Benene paa de formastelige Højre- og bløde Venstremænd, der havde gennemført Forliget og nu vred sig ved de Spark. Reformpartiet og Socialdemokraterne tildelte dem ved Valgene.

Hr. Sigurd Berg holdt i Fredags Aftes et politisk Møde i sin Kreds og slog her paa de samme antisocialistiske Strænge som ved Delegeretmødet i Aarhus, hvor han som bekendt haabede, „at Venstre (Reformmændene) aldrig vilde blive saa tarveligt, at det skulde have Støtte fra Socialisterne".

Ved Mødet i Fredags Aftes udtalte han i Følge et gennem Ritzaus Bureau udsendt Referat:

„Det kommende Valg er af den alvorligste Betydning, og det hele Venstre, der vil en rolig, sund og frisindet Udvikling, maa gøre sit yderste for at hindre, at Landet bliver kastet ud i den hasarderende Konfliktspolitik, som de forenede radikalt og Socialdemokrater slaar til Lyd for."

Det vil sikkert ikke hjælpe Hr. Sigurd Berg, at han spekulerer i Socialistforskrækkelse, thi Vælgerne kan udmærket huske, at netop Hr. Berg i 1901 har staaet og indtrængende anbefalet Samarbejde mellem Socialdemokratiet og Reformpartiet, da det gjaldt om at modarbejde en udemokratisk Politik, og Socialdemokraterne i Frederiksund-Kredsen stemte jo den Gang paa Hr. Berg, og han var glad for Stemmerne.

Den 3. Juli 1901 skrev Hr. Berg nemlig følgende i Anledning af en Artikel i „Vort Land":

„Det viser Højres Fordummelsesagitation overfor Vælgerne, naar de Gang efter Gang raaber paa det ganske Samfunds Ødelæggelse i Anledning af Venstres og Socialdemokratiets Valgalliance."

Nu er det Reformpartiet og Hr. Lilleberg, der fører Fordummelsesagitation overfor Vælgerne.

Fællesundervisning for Drenge og Piger.

En vigtig Skolereform.

Aalborg.

Vi kræver som bekendt ikke blot lige Adgang for alle til al Undervisning, saa langt deres Evner og Lyst tillader dem at følge den. Vi ønsker ogsaa, at Børnene uden Hensyn til Køn og Forældrenes sociale Stilling skal sidde paa Skolebænk sammen, fordi dette i alle Henseender er det sundeste og naturligste.

I førstnævnte Henseende er vi nu her i Aalborg naaede saa vidt, at Kommuneskolernes Undevisning, naar den ny Ordning om 2—3 Aar er helt gennemført, vil være fuldt ud paa Højde med de bedste private Skolers. Vi mangler endnu kun nogle tidssvarende Skolekøkkener og Sløjdlokaler samt en Realklasse (eller to om det behøves) for at være fuldt ud paa Højde med de saakaldte „højere" Pige- eller Drengeskoler, der fører deres Elever helt frem til Gymnasiet. Og disse Ting faar vi forhaabentlig altsammen til næste Aar.

Med Hensyn til den saa naturlige Samundervisning for Drenge og Piger har vi derimod ikke hidtil kunnet vinde med. Men paa dette Punkt synes der ogsaa i den sidste Tid at have aabnet sig lysere Udsigter, idet Højres ledende Mand i Skolesager, Hr. Kirk-Andersen, i det næstsidste Byraadsmøde under Forhandlingen om Klassefordelingen udtalte: „Vi kan saa en jævn Fordeling i Klasserne, naar vi indfører Fællesundervisning for Drenge og Piger. Vi kan jo begynde med de smaa."

Dette Spørgsmaal har været fremme ved flere tidligere Lejligheder uden at naa til nogen Løsning. Nu er der efter Hr. Kirk-Andersens Udtalelser at dømme bedre Udsigter for en saadan, og N. C. Christensen og Kirk har derfor i Skolekommissionen fremsat et hertil sigtende Forslag.

I Skoleplanens Paragraf 3 hedder det nu:

Undervisningen gives som Regel særskilt for hvert Køn. Hvis der i nogen Klasse indføres Fællesundervisning for Drenge og Piger, skal der i den paagældende Klasse saa vidt muligt undervises baade af Lærere og Lærerinder.

I Stedet for denne Bestemmelse, der kun undtagelsesvis tillader Fællesundervisning, foreslaar Christensen og Kirk nu at indsætte følgende Paragraf, der gør Fællesundervisningen almindelig over hele Linjen:

Undervisningen er fra 1. April 1911 fælles for Drenge og Piger i alle Forskolens Klasser. I de øvrige Afdelinger gennemføres Fællesundervisningen gradvis med et Klassetrin om Aaret, saaledes at 1. Klassetrin faar Fællesundervisning fra 1. April 1912. I Klasser med Fællesundervisning skal der saa vidt muligt undervises baade af Lærerinder og Lærere.

Grunden til, at der her foreslaas strax fra næste Skoleaars Begyndelse at indføre Fællesundervisning for de fire nederste Klassetrin, er, at der til den Tid alligevel maa ske en større Omflytning. Naar den ny Skole tages i Brug, maa der oprettes et nyt Skoledistrikt. Grænserne mellem de gamle Skoler maa rykkes nærmere sammen, og en tilsvarende Udtynding mellem Eleverne maa foregaa. Og da Børnene altsaa i ret stort Omfang alligevel kommer til at skifte Klasselærer, er det formentlig hensigtsmæssigst at gennemføre Fællesundervisningen med det samme i det anførte Omfang.

Besparelsen ved at indføre Fællesundervisning er naturligvis et Argument, som ikke kan afvises. Men hertil kommer desuden et opdragende Moment af den største Betydning.

I et Samfund, hvor Mand og Kvinde er godt paa Vej til at opnaa borgerlig Ligestilling, har det sin store Betydning, at Drenge og Piger med Undtagelse af et enkelt Særfag kan faa den samme Undervisning og nyde den samme Paavirkning i Skolerne og vokse op under fri og sunde Forhold som jævnbyrdige Kammerater

Det klosterlige Skel, Købstadskolen i Modsætning til Landsbyskolen har sat mellem Kønnenes Undervisning, samt den fortrinsvis feminine Paavirkning, den har budt Pigerne, og Drengenes lige saa fortrinsvise maskuline Paavirkning, bærer Skylden for megen falsk Undseelse, meget usundt Snærperi og endnu mere skadelig Flirt.

Vi ved, at der, vistnok navnlig blandt Lærerinderne, er en Del Betænkeligheder ved Fællesundervisningen, men man vil hurtigt komme til at erkende, at Tonen vil blive bedre.

Præsternes Drikkepenge.

En Uskik.

Vi har modtaget følgende:

Det har i Gud ved hvor lang Tid været Skik og Brug at yde Ofringer til Præsterne, naar man skulde have en kirkelig Handling udført. I gamle Dage ydede man Naturalier eller rede Penge, som man fandt for godt; men i vore Dage er det omtrent udelukkende klingende Mønt, der anvendes.

Det bliver endogsaa gjort gældende, at disse Ofringer, som man maa punge ud med ved Barnedaab, Konfirmationer, Vielser, Jordpaakastelser etc., hører med til Præsternes Løn. I saa Fald er det en daarlig Lønningsmaade og en Uskik, som burde afskaffes.

Jeg tænker i Særdeleshed paa de Drikkepenge, som Konfirmanderne efter overstaaet Konfirmation maa overantvorde til Velærværdigheden, der i mange Tilfælde med Begær efter det jordiske Mammon annammer den fattige Purks eneste Krone.

Det hedder sig jo nok, at Folk kan give, som de har Lyst og Raad til, men det er langtfra udelukket, at den Konfirmand, hvis Forældres Kaar er saadanne, at der kan vanke en god Skærv, stiger højere i Gunst hos Pastoren end den, som møder med den fattiges lille Skærv.

Ogsaa der viser Skellet sig.

Den Kop Chokolade, som Præstefruen lader servere for Konfirmanderne, naar de kommer for at tage Afsked, bliver saamænd godt betalt.

Naar vi har Brug for Præster, saa maa vi selvfølgelig lønne dem, og er den faste Løn, de faar, for lille, saa maa de jo have den forhøjet. Men lad os blive fri for Drikkepengesystemet, det er nedværdigende baade for den, der skal yde, som for den, der skal nyde.

Forøvrigt tror jeg ikke, at Konfirmationsvederlaget hører med til de Sportler, som Præsterne kan regne med som Part af deres Løn. Det er derfor dobbelt nedværdigende, at Befolkningen opretholder Skikken, og at Præsterne ikke alene modtager Vederlaget, men endogsaa paa sine Steder selv giver Anledning til, at det ydes.

8.

Bødker Wahls fortvivlede Opgør.

Skinsygedramaet paa Nørrebro.

Et Brev.

Et nyt Drama, mere rystende end alle foregaaende, er, som telegrafisk meddelt, afsluttet i Forgaars Nat paa Københavns Nørrebro. Vi skal efter de københavnske Morgenblades første Beretninger give en udførlig Beretning af det passerede.

En ældre Kone, Enkefru Wahl, der bor paa Kristianshavn, fandt i Forgaars Aftes ved 12-Tiden, da hun kom hjem, et Brev paa sit Bord. Det var fra hendes Søn, den 28aarige Bødkersvend L. Wahl, der boede i Smedegade 15, 4. Sal i Baghuset.

I Brevet stod:

„Kære Moder! Jeg har nu været ude at skyde Mathilde Andersen i hendes Hjem paa Mariendalsvej Nr. 45, og nu tager jeg hjem og skyder mig selv og Drengen. I Morges Klokken 7 var jeg ude for at overbevise mig om, at Mathilde var død. Ludvig."

Den skrækslagne Moder gik strax til sin i Nærheden boende ældre Søn og viste ham Brevet. Klokken var da henad 11, og Sønnen begav sig omgaaende ud til Smedegade og op i Baghuset paa 4. Sal, hvor hans Broder bor. Da ingen svarede paa hans Banken, henvendte han sig til Korsgades Politivagt, hvor man — saa utrolig det end lyder — talte om at „vente til i Morgen" og sluttelig henviste Hr. Wahl til Gadebetjenten.

Efter nogen Tids Søgen fandt Hr. Wahl en Betjent og bad ham gaa med hen i Smedegade. Her vækkede de Vicevært Michaelsen og satte ham ind i Sagen, hvorefter de alle tre begav sig over i Baghuset.

Et grufuldt Syn.

Viceværten lukkede Bødker Wahls Lejlighed op med sin Hovednøgle, og holdende en tændt Lampe foran sig gik han ind gennem Køkkenet til Lejlighedens eneste Stue, hvor der møder de tre Mænd et gyseligt Syn. Paa Sengen laa to blodige Lig — Bødker Wahl og hans lille Dreng.

Drengen laa paa Hovedgærdet med et Tæppe lagt over sit Ansigt. Tæppet var ganske rødt af Blod, og da man tog Tæppet væk, saas kun et blodigt Ansigt. Barnet var skudt i Tindingen.

Wahl halvt sad, halvt laa paa tværs af Sengen med Nakken hvilende mod Væggen. Ogsaa han var skudt i Tindingen og ukendeliggjort af en stor Blodstrøm, der var stivnet i hans Ansigt. Betjenten løb ned paa Gaden og allarmerede gennem en Telefon Fælledvejens Politistation, hvorfra der gik Telefonbud til en Læge.

Inden Lægen kom, havde man undersøgt Værelset. Paa Sengen laa Revolveren, hvormed de to dræbende Skud var affyret, og paa Bordet laa et Brev med følgende Indhold:

„Kære Moder! Jeg siger Dig hermed Farvel. Sørg for, at vi faar en pæn Begravelse; jeg har Penge paa min Bog, der ligger her paa Bordet. Din Søn"

Saa indtraf Lægen, der kun behøvede et Minut for at konstatere, at baade Fader og Barn var døde.

Værelset blev aflaaset, og i Gaar Morges blev de to Lig afhentede af St. Johannes Stiftelses Ligvogn.

Kærestens Lig findes.

Det stod nu tilbage at konstatere, om Kæresten, den 25aarige Mathilde Andersen, virkelig ogsaa var dræbt Da Mariendalsvej ligger paa Frederiksberg, tilkom dette Frederiksberg Politi.

To Betjente ankom om Natten Kl. 2 til hendes Bopæl. Ejendommen ejes af Dansk Politiforening, og det er en Politibetjent, der er Vicevært i Ejendommen. Viceværten havde imidlertid intet hørt om, at nogen skulde have skudt med Revolver Natten forud.

Paa Kvisten ligger en Række enkelte Loftsværelser. Nogle af dem bruges som Pulterkamre af Beboerne nede fra Huset, men heller ikke de har hørt Revolverens Knalden. Man haabede da, at Historien om, at Frøken Andersen, der ogsaa bebor et af Loftsværelserne, skulde være skudt, kun var Opspind.

Da ingen svarede ved gentagen Banken, brød man Døren til hendes Kammer op. Hun laa stiv og kold paa Sengen med et Skudsaar i Hovedet. Der var intet for Lægen at udrette En af de andre Beboere paa Loftet oplyste, at Wahl havde været der tidlig den foregaaende Morgen. Da hun er skudt Aftenen forud, har Formaalet med hans Besøg hos den døde kun været at konstatere, at hun virkelig var død.

Motivet

til den frygtelige Gærning er antagelig Skinsyge eller skuffet Kærlighed. Mathilde Andersen og Wahl har tidligere boet sammen i Smedegade, men forskellige Forhold gjorde, at de maatte flytte hver til sit.

Faderen beholdt da Barnet. Han elskede denne Dreng over alt. Hver Søndag saa Husbeboerne ham gaa Tur med ham, bærende ham paa Armen, og inden han om Morgenen gik paa Arbejde, bragte han Barnet til et Sted, hvor det var i Pleje om Dagen.

Han elskede dog ogsaa fremdeles sit Barns Moder, og Grunden til, at han har besluttet at udrydde de to og sig selv, er, at hun var ham utro. Hun maatte ikke tilhøre nogen anden, og Barnet skulde ikke vedblive at leve, naar det ingen Forældre havde.

Gummi-Spekulationen.

København, Torsdag.

Atter i Dag rasede Gummi-Spekulationen med stor Voldsomhed paa Københavns Børs.

Haussisterne sejrede efter stort Spektakel, og det lykkedes dem at drive Kursen 3 pCt. i Vejret. Ophidselsen var stor, og Spekulanterne styrtede højrøde i Hovederne omkring i Salen, hidsigt diskuterende Slagets Forløb.

Der omsattes for 352,000 Kr. Aktier, og Dagens samlede Profit for Østasiatisk Selskabs Aktionærer var 450,000 Kroner.

Som allerede omtalt lønnes Kulierne i Østasiens Gummiplantager med ca. 10 Øre daglig.

Dumhed eller . . . .?

En Sogneraadsformand, der ikke kender Valgloven.

Valgmandsvalgene til Amtsraadene har paa adskillige Steder forvoldt Sogneraadsformændene et slemt Hovedbrud, enten i Retning af at forstaa Loven upartisk eller at fortolke den saaledes, at deres politiske Meningsfæller kunde dominere det hele.

Ved Valgmandsvalget i Nørbæk-Sønderbæk og Læsten Kommune ved Randers er der saaledes gaaet frem paa en Maade, som ikke lader synderlig Tvivl om, hvad der har været Hensigten.

Vedkommende Sogneraad bestaar af 7 Medlemmer, og Formand er Gaardejer Chr. Olsen, Restrup. Da Valget skulde foregaa, lavede Formanden 2 Lister, som blev betegnet med Bogstaver, ligesom ved Folketingsvalget. Den ene Liste fik 4 og den anden 3 Stemmer. Paa dem begge stod Chr. Olsens Navn øverst, medens paa den ene havde vor Partifælle, Sadelmager Jensen, Sønderbæk, 3 Stemmer, og paa den anden havde Husmand J. Chr. Vallike ligesom Formanden 4 Stemmer.

Nu resolverede Formanden i sin gudbommelige Visdom, at da han og Vallike hver havde faaet 4 Stemmer, var de valgte. Dermed er der vistnok sat en Rekord i Valglovens Fortolkning, som ikke vil kunne slaas af nogen Fanatiker eller Dumrian i det ganske Land. Sogneraadets 7 Medlemmer har nemlig drevet det til at afgive 8 Stemmer. Hændelsesvis er Vallike af den Slags Husmænd, som Gaardmændene i et og alt kan stole paa ikke vil staa deres Ønsker i Vejen.

Sadelmager Jensen protesterede naturligvis mod den splittergale Fortolkning, der var aldeles stik imod Valglovens Ord og Mening. Men Formanden stod stejlt paa sin Mening, og selv efter at han havde været i Randers og raadført sig med en af Venstrebladenes Redaktører, vedblev han at fastholde sin Fortolkning.

Kongens Ven som Røverhøvding.

Fagforeningsformanden knuser Samfundsstøtten for Retten.

En højst interessant Sag har i Tirsdags fundet sin Afslutning ved Retten i Charlottenburg, Berlin, og har vakt en Opsigt, som fordunkler selve den berømte Köpenick-Affære. Sagen angaar den kendte tyske Forfatter Karl May, hvis Bøger, navnlig „Slavejægere" og „Rejseeventyr i Sydamerika" er yndet Læsning for Ungdommen. Karl May er en hovedrig Mand, og han har som ivrig Samfundsstøtte spillet en Rolle i Sachsens Hovedstad, endogsaa staaet i venskabelig Forbindelse med Landets Konge.

Karl May havde som god Konservativ og Kristen ment sig beføjet til at angribe Arbejderne. Det gav Fagforeningssekretær Lebius Anledning til at undersøge Karl Mays Fortid, og paa Grundlag af sine Undersøgelser sigtede han May for at være en for ca. 40 Aar siden straffet Røverhøvding, der hav e opereret i de mellemtyske Bjærge. Herom fortæller „Berliner Tageblatt":

Allerede som ung Seminarist havde May begaaet Tyverier og som nybagt Lærer var han ved Juletid kommen hjem og havde af sine Tyvekoster foræret sin Fader et Uhr og en Merskumspibe. Han havde stjaalet disse Sager fra sin Logivært Tyveriet indbragte ham 6 Ugers Fængsel. Saasnart han kom paa fri Fod igen, begik han Indbrud hos en Uhrmager, blev atter fængslet og dømtes til 4 Aars Tugthus samt til Anbringelse i en Arbejdsanstalt.

Strax efter sin Løsladelse af Tugthuset i Aaret 1869 begik Karl May ny Tyverier, og der blev udsendt Stikbreve efter ham. Han flygtede til Skovene ved Hohenstein i Erzgebirge, hvor han traf en Skolekammerat, Louis Krügel, som var rømt af Soldatertjenesten. Krügel havde lige stjaalet 100 Thaler af Kompagnikassen og var deserteret. De to Flygtninge svor at vilde holde sammen og blev enige om at danne en Røverbande sammen med nogle Bekendte, der navnlig havde været virksomme som Hælere. Saavel indenfor Banden som overfor Offentligheden gjaldt Karl May som Bandens Overhoved.

Røvernes Tilflugtssted, som aldrig er blevet opdaget, var en mosdækket Hule, indvendig tapetseret med stjaalet Lærred og herskabeligt indrettet. Banden foretog næsten hver Dag røveriske Overfald, navnlig mod Sælgekoner, som passerede Skoven. Endvidere forøvedes Tyverier, Indbrud og andre Ulovligheder. Da de ugentlige Markeder ved de nærliggende Byer blev daarligt besøgte paa Grund af Usikkerheden i Egnen, udsendte Regeringen Militær, der afsøgte Skovene. I denne Røverjagt deltog tillige Brandvæsnet fra Hohenstein og en Skytteforening fra Ernstthal. Men man fik ikke fat i May og Krügel. De havde bragt sig i Sikkerhed.

I flere Aar undgik Røverne at blive paagrebne, fordi de stadig skiftede Klædedragt. Endelig, da Jorden brændte under Mays Fødder, flygtede han til Milano i Italien. Da han her blev angrebet af Nervefeber, paavirkedes Krügel af Frygt for Opdagelse og vendte tilbage til Tyskland. Til Slut anholdtes de begge. May blev paany dømt til 4 Aars Tugthus, som han afsonede i Aarene 1870—74 i Waldheim.

Da han slap ud af Tugthuset, faldt han paa den Tanke at nedskrive sine Forbrydererindringer i en Kolportageroman. Forretningen var ikke lønnende, men han havde samtidig forfattet fromme katolske Fortællinger og usædelige Røverhistorier.

May paastaar selv, at han har skrevet sine Værker ud fra sin bedste indre Overbevisning og „en ren Gudsfrygt". Han har faktisk øvet en kolossal Indflydelse paa Ungdommen, og en stor Del af Skandaleliteraturens skadelige Indflydelse maa føres tilbage til ham. Da han senere saa, at der ikke kunde laves mere Forretning paa den Konto, og Gudsfrygten gav ham bedre Udsigt til at tjene Penge, gik han, Protestanten, over til den katolske Lejr.

Alle disse Oplysninger fremsatte Lebius' Defensor i Retten. Dommerne kom til det Resultat, at Lebius havde præsteret fuldgyldigt Bevis for, at Millionæren May var en straffet Røver, og han blev frifunden.

Den ansete Forfatter, Rigmanden, Kongens Ven er saaledes overbevist om at være en forhenværende Forbryder og Røverhøvding.

Sagen har vakt en uhyre Opsigt ikke blot i Berlin og Dresden, men overalt i Tyskland.

Folketinget.

København, Torsdag.

I Aftenmødet Onsdag hævdede Enevold Sørensen paany, at den nuværende Regering staar ganske frit med Hensyn til Udførelsen af de militære Anlæg og Nyanskaffelser. Ministeren maa den 20. Februar have afgivet en urigtig Erklæring her i Salen, da han udtalte, at der ikke forelaa noget Tilbud om Arealer til ny Lejrpladser; thi den 24. November gav Ministeren Bemyndigelse til at købe ny Øvelsespladser nord for København.

J. C. Christensen søgte at retfærdiggøre, at han før Militærforliget var vedtaget havde givet Ordre til at skaffe ny Øvelseslejre. Vi trængte meget haardt til ny Øvelsespladser, og jeg gav blot Ordre til at udarbejde Forslag. Dette krævede ikke Penge. Regeringen burde dog have opløst Folketinget i Stedet for at anvende 12 Mill. Kr. til militære Formaal. Man tør desuden ikke spørge Vælgerne om denne Sag alene. Man vil have Grundlovsspørgsmaalet blandet ind for at undgaa et rent Valg. Taleren hævdede, at Generalerne i høj Grad er utilfredse med Regeringen, og det er Ministeriets Vælgere ogsaa; thi det hele gaar jo paa bedste Beskub.

Forsvarsministeren: Denne Tillægsbevillingslov giver adskilligt at tænke paa, idet den bringer Underskuddet for det forløbne Aar op til ca. 50 Mill. Kr. (Stor Bevægelse.) Efter alt, hvad der foreligger, maa vi gaa ud fra, at de to sidste og indeværende Aar vil bringe et samlet Underskud af 84½ Mill. Kr. (Bevægelse.) Dette er meget mere, end jeg tidligere har antydet, og Ellinger skulde derfor tale saa smaat om, at jeg har malet med for sorte Farver og derfor skadet Landet. Jeg har givet Finansministeren udførlig Besked om Optagelse af Laan og kan ikke her i Tinget gentage den Slags Oplysninger. Da vi overtog Regeringen, var Statskassen tom. Det første, vi maatte gøre, var at laane, og vi maatte undersøge, hvor stor den finansielle Elendighed var efter J. C. Christensens Regeringsperiode. Derfor opløste vi ikke Folketinget. Vi vilde have paalidelige Oplysninger, før vi gik til Vælgerne. Nu jamrer Dhrr. over, at de er bleven ført bag Lyset af Regeringen, men det passer ikke. Dhrr. har haft god Lejlighed til at styrte Regeringen, men de tør ikke, de tør det ikke endnu. (Munterhed.) Ved det forestaaend. Valg vil der findes to store Strømninger. Paa den ene Side Demokratiet, der vil søge Militærudgifterne nedsatte, og paa den anden Side al den Reaktion, der vil mere Militarisme. Jeg ønsker, at alle Højregrupper maa forenes med Delegationen, saa Linjerne her bliver klare. Vi maa have en endelig Opgørelse, saa vi kommer ind i en ny Politik.

J. C. Christensen fandt vedblivende, at Regeringen strax skulde have erklæret, at den vilde omstyrte Militærforliget. Vil Regeringen ændre Militærforliget, maa den ogsaa aflevere de militære Skatter.

Borgbjerg: J. C. Christensen bebrejdede Regeringen, at Valget skal gælde baade Militærspørgsmaalet og Grundloven. Men dette er ganske uberettiget. Militarisme og privilegeret Valgret passer udmærket sammen. Men forøvrigt har Indenrigsministeren givet Anvisning paa Folkeafstemning om Militærspørgsmaalet. Jeg kan paa den socialdemokratiske Gruppes Vegne slutte mig til Ministeren, og jeg spørger nu J. C. Christensen: Vil han være med at lægge Militærspørgsmaalet direkte i Folkets Haand?

Jeg beder om et klart Svar herpaa endnu i Aften. Thi Folket er ikke spurgt i denne Sag. Valget i Fjor gjaldt jo Neergaards Forslag. Dhrr. Forsvarsvenner forlanger Ro, men de faar ikke Ro, før de gaar med til at lægge denne Sag i Folkets egen Haand. Det undrer mig forøvrigt, at J. C. Christensen bebrejder Regeringen Sammenkoblingen af Forsvarsagen og Grundlovssagen. Det ærede Medlem har jo kædet Valgkredssagen til Grundlovsspørgsmaalet.

Ellingers Paastand om, at Regeringen har ført Folketinget bag Lyset, er meningsløs, hvis han og hans Venner ikke møder med et Mistillidsvotum. Højre og Delegationen maa virkelig se at enes herom.